

τῆς συνθέσεως δὲν εἶνε οὔτε ἐπιστήμη οὔτε φιλοσοφία—παραθέτει χωρὶς νὰ συσχετίζη. Ἡ «ἀναδύουσα ἐξέλιξις» δὲν εἶνε εἰς θέσιν νὰ συσχετίση τοὺς κόσμους, μὲ τοὺς ὁποίους ἀσχολεῖται ἡ ἐπιστήμη καὶ ἡ ἠθική, ἀποτελεῖ ὅμως τὴν μόνην μορφήν συσχετίσεως ποὺ μᾶς προσφέρει ὁ πραγματισμὸς, τὴν μόνην προσπάθειαν διὰ νὰ περιγράψῃ τὴν φύσιν περιεκτικῶς καὶ συστηματικῶς.

Ἐσσαρες εἶνε οἱ τύποι προτεραιότητος, οἱ ὁποῖοι προϋποτίθενται εἰς τοὺς τέσσαρας τύπους τῆς σχέσεως, ποὺ συνεζητήσαμεν ἀνωτέρω—λογικῆ προτεραιότητος, αἰτιώδης προτεραιότητος, καὶ κατ' ἐξῆς—ἐλλείπει ὅμως ἓνας σημαίνων τύπος· δηλαδή ἡ μεταφυσικῆ προτεραιότητος. Δὲν ὑπάρχει θέσις δι' αὐτὴν εἰς τὸν πραγματισμόν. Θὰ ἦτο ἴσως δυνατόν νὰ ὑποστηριχθῆ, ὅτι ἡ μεταφυσικῆ δὲν εἶνε ἄλλο τι παρὰ τὸ ἄθροισμα ὅλων τῶν ἄλλων σχέσεων, ὅτι ὅταν θὰ ἔχομεν περιγράψει τὰς χαρακτηριστικὰς σχέσεις, αἱ ὁποῖαι ἰσχύουν εἰς τὴν φύσιν, τὴν ἐπιστήμην, τὴν λογικὴν καὶ τὴν ἀξίαν, θὰ ἔχομεν μίαν πλήρη φιλοσοφίαν, καὶ θὰ ἔχομεν περιγράψει τὴν ὑπαρξίν κατὰ τὰς γενικὰς τῆς γραμμᾶς. Βεβαίως ἔχει βαρύτητα ἡ ἀντίρρησης αὕτη, καθόσον εἶνε ἀλήθεια ὅτι τὰ ἀνωτέρω ἀποτελοῦν ἓνα μεγάλο μέρος τῆς μεταφυσικῆς. Δὲν ἀποτελοῦν ὅμως καὶ τὸ ὅλον αὐτῆς, διότι ἐξακολουθεῖ νὰ μᾶς λείπει ἡ ἀρχὴ διὰ νὰ συσχετίσωμεν ὅλα αὐτὰ, καὶ ἐφ' ὅσον δὲν εὑρίσκεται μία τῆσδε ἀρχὴ ἡ φιλοσοφία δὲν εἶνε πλήρης.

Ἐὰν ἡ ἔμφρασις ἐπὶ τῶν συνεπειῶν ἀποτελεῖ τὴν καρδίαν τοῦ πραγματισμοῦ, τότε εἶνε ἀνάγκη νὰ βασίζεται οὗτος ἐπὶ μίας θεωρίας τῆς ἐνεργείας. Μέχρι τῆς στιγμῆς ὁ πραγματισμὸς δὲν μᾶς ἔδωκε καμμίαν ἀνάλυσιν τῆς ἐνεργείας, καὶ εἶνε μάλιστα βέβαιον ὅτι ἡ φιλοσοφία πάντοτε τὴν περημέλησε περισσότερον τοῦ δέοντος. Ἡ συνείδησις συγκεντροῦται κατὰ κανόνα ἐπὶ τοῦ ἀσυνήθους καὶ τοῦ προβληματικοῦ, καὶ ἴσως αὐτὸ ἐξηγεῖ τὴν παραμέλησιν, τοῦλάχιστον ἀπὸ μέρους τῶν πραγματιστῶν. Ἡ ἐνέργεια ὑπῆρξε μίαν ἔννοιαν τόσον οἰκείαν εἰς αὐτούς, πάντοτε παροῦσα εἰς τὰς συζητήσεις των, ὥστε ἡ φύσις τῆς δὲν ἔφαινετο νὰ παρουσιάσῃ τίποτε τὸ προβληματικόν. Ἡ ἀνάλυσις τῆς δὲν θὰ εἶνε εὐκόλος, ἀκριβῶς διότι ἐκεῖνο ποὺ εἶνε πάντοτε παρὸν παρέχει τὰς μεγαλειτέρας δυσκολίας εἰς τὴν κατανόησιν· ἐνόσω ὅμως αὕτη δὲν

συντελεσθῆ, ἡ φιλοσοφία τοῦ πραγματισμοῦ θὰ εἶνε κολοβωμένη καὶ χωρὶς συνοχὴν. Ἡ ἀνάλυσις αὕτη ἀποτελεῖ τὴν μόνην κατάλληλον καὶ ἀναπόφευκτον ὁδὸν πρὸς τὴν μεταφυσικὴν δι' ὅλους ὅσοι παραδέχονται τὰς βασικὰς θεωρίας τοῦ πραγματισμοῦ.

Ὅταν ὁ πραγματισμὸς ἀσπάζεται τὴν περιεκτικὴν ἀποψιν περὶ φύσεως ποὺ ἰδιάζει εἰς τὸν μεταφυσικόν, καὶ ὄχι τὴν περιορισμένην ἀποψιν ποὺ ἀριθμίζει εἰς τὸν μεθολόγον, στρέφει τὴν προσοχὴν του πρὸς τὴν κατηγορίαν τῆς ἀμοιβαίας ἐνεργείας· ἡ κατηγορία ὅμως αὕτη ἀπλῶς ὑποδεικνύεται χωρὶς νὰ καθορίζεται οὐδὲ νὰ ἐρευνᾶται. Ὁ Dewey εἶπεν ὅτι ἡ πείρα εἶνε μία φυσικὴ ἀμοιβαία ἐνέργεια· ἀντὶ ὅμως νὰ ἐρωτήσῃ εἰς τί συνίσταται γενικῶς ἡ ἀμοιβαία ἐνέργεια, ἀπηρτίθησε τοὺς διαφόρους τύπους αὐτῆς ποὺ συναντῶμεν εἰς διάφορα ἐπίπεδα τῆς φύσεως. Καθ' ὅμοιον τρόπον, ὁμιλεῖ συχνὰ περὶ τυχαιότητος καὶ δυναμικότητος, χωρὶς ὅμως νὰ ἔχη καμμίαν ὀριστηθεὴν θεωρίαν περὶ οἵασδήποτε ἐξ αὐτῶν. Κατέβαλε μεγάλας προσπάθειας διὰ νὰ δείξῃ τὴν παρουσίαν τόσοσπον σπουδαίων παραγόντων εἰς τὴν ἀκατέργαστον πείραν· ἡ δυσπιστία του ὅμως πρὸς τὸν στεῖρον θεωρητικὸν δογματισμόν, καὶ ἡ ἐπιθυμία του νὰ ἐκριζώσῃ ἐντελῶς ἀπὸ τὴν φιλοσοφίαν τὰς ἀκάρπους ἐπιστημολογικὰς συζητήσεις παρεκώλυσαν τὴν ἀνάλυσιν τῶν κατηγοριῶν ἐκείνων, τὰς ὁποίας παρημέλησεν ἡ νεωτέρα φιλοσοφία καὶ ἐπὶ τῶν ὁποίων οὗτος εἴλκυσεν ἐκ νέου τὴν προσοχὴν, ὡς ἐπίσης καὶ τῆς νέας κατηγορίας τὴν ὁποίαν οὗτος προὔπεθεσε μᾶλλον παρὰ ὅ,τι τὴν ἠρεύνησε.

Ἡ μεταφυσικὴ εἶνε ἡ ἀνάλυσις τῶν γενικῶν χαρακτηριστικῶν στοιχείων τοῦ πραγματικοῦ, αἱ δὲ περιγραφαὶ τῶν χαρακτηριστικῶν τούτων στοιχείων, ποὺ μᾶς ἔδωκαν οἱ φιλόσοφοι, διέφεραν εὐρύτατα ἀπ' ἀλλήλων, καθ' ὅσον οἱ καθ' ἕνα φιλόσοφοι δὲν εἶχον συμφωνήσῃ ὡς πρὸς τὸ τί εἶνε τὸ πραγματικὸν συμβεβηκὸς ποὺ ἀποτελεῖ τὸ σημεῖον τῆς ἀφειτηρίας των. Ὁ πραγματισμὸς, λοιπόν, δέχεται τὴν φυσικὴν ἀλληλενέργειαν ὡς τὸ σπουδαιότερον γενικὸν χαρακτηριστικὸν στοιχεῖον τῆς ὑπάρξεως, ἡ ἀλληλενέργεια ὅμως δὲν λαμβάνει χώραν γενικῶς, ἀλλὰ μόνον ὑπὸ διαφόρους μορφάς. Εἶνε συνεπῶς ἀνάγκη, νὰ ἐξετασθῇ αὕτη ὑπὸ μίαν ἢ πλειοτέρας εἰδικὰς μορφάς. Ἡ μορφή ἐκείνη τῆς ἐνεργείας ποὺ θὰ πρέπει νὰ ἐκλεγῆ πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς

ἀναλύσεως, εἶνε ἢ μορφή, ἢ ὁποία εἶνε καλλίτερον γνωστή, δηλαδή ἢ ἐνέργεια εἰς τὸ ἐπίπεδον τοῦ ἀνθρώπου· ὡς συνέπεια δὲ τῆς ἐξετάσεως αὐτῆς θὰ προκύψει ἢ μεταφυσικὴ τοῦ πραγματισμοῦ. Ἡ φιλοσοφία εἶνε εἰς θέσιν νὰ περιγράψῃ μόνον τὰ ἐμπειρικὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ὑπάρξεως, καὶ εἰς τὸ ἔργον τῆς τοῦτο θὰ εἶνε ἀνάγκη νὰ προβαίῃ ἐμπειρικῶς τῷ τρόπῳ, ἀκριβῶς ὅπως γίνεται τοῦτο καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς κλάδους τῆς ἐρεῦνης. Ὑπάρχουν ὅμως πολλοὶ δυνατοὶ τρόποι περιγραφῆς, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ πλέον πρωτόγονος εἶνε ἡ ἀπαρίθμησις. Ἐὰν τὰ χαρακτηριστικὰ σημειοῦνται ἀπλῶς κατὰ τὴν ἀλληλουχίαν των, θὰ καταλήξομεν νὰ ἔχωμεν ἕνα κατάλογον, εἰς τὸν ὁποῖον τὴν μόνην γάξιν καὶ ἐνότητα θὰ ἀποτελεῖ ἡ συνδυατικὴ ἀλληλουχία τῆς ψυχολογικῆς ἀνακαλύψεως, ἢ ἡ ἱστορικὴ ἀλληλουχία κατὰ τὴν ἐν τῷ χρόνῳ ἐμφάνισιν. Μᾶς εἶνε, παρ' ὅλα ταῦτα, δυνατόν νὰ συγκεντρώσωμεν τὴν προσοχήν μας ἐπάνω εἰς ἕνα, πολυσύνθετον γεγονός, τὸ ὁποῖον θὰ ἀποτελέσει τὸ σημεῖον ἀναφορᾶς διὰ τὰς ἀνακαλύψεις μας καὶ θὰ μᾶς δώσει τὴν ἀρχὴν τῆς ταξινόμησεως δι' ὅ,τι θὰ εὔρομεν. Ἡ ἐνέργεια εἶνε ἕνα τοιοῦτον πολυσύνθετον γεγονός. Αἱ κατηγορίαι ποὺ εἶνε δυνατόν νὰ διακρίνωμεν ἐντὸς αὐτοῦ θὰ εἶνε περιγραφικαί, διότι εἶνε δεκτικαί νὰ ἀνακαλυφθοῦν ἐμπειρικῶς, θὰ εἶνε ὅμως ἐπίσης καὶ ἐπεξηγηματικαί, καθ' ὅσον διὰ τῶν σχέσεων καὶ ἀμοιβαίων αὐτῶν ἐπενεργειῶν θὰ μᾶς καταστήσουν ἱκανοὺς νὰ ἐννοήσωμεν καλλίτερον τί εἶνε ἡ ἐνέργεια· ἐνῶ, ἀντιστρόφως, ἡ ἐνέργεια εἶνε ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον τὰς συνδέει ἀναμεταξύ των καὶ τὰς ὀργανώνει κατὰ τρόπον τοιοῦτον, ὥστε νὰ ἀποτελέσουν τὸ διάγραμμα τῆς πραγματικῆς ὑπάρξεως.

Ἡ δυσπιστία ποὺ παρατηρεῖται σήμερον ἐναντι τῆς μεταφυσικῆς καὶ τῆς ἐξηγήσεως εἶνε παλαιά, καὶ ἀνατρέχει ἕως εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ἱστορίας τῆς νεωτέρας ἐπιστήμης, εἰς τὴν δικαιολογημένην δηλαδή ἀπαίτησιν τοῦ ἐπιστήμονος ἕνας ἕκαστος ἐκ τῶν παραγόντων, ποὺ θὰ πρόκειται νὰ ἐξετασθῇ, νὰ ἀποτελῇ ἀπαραιτήτως ὁλοκληρωτικὸν τμήμα τοῦ συστήματος, τὸ ὁποῖον προτίθεται οὕτως νὰ περιγράψῃ. Τοιοῦτοτρόπως ἀπεκλείετο ὁ ὑπερβατικὸς θεὸς τῆς θεολογίας καὶ ἡ ὑπερβατικὴ τελεολογικὴ ψυχὴ. Κατὰ τὴν περίοδον ἐκείνην ἢ μεταφυσικὴ εἶχε βαθμιαίως καταλήξει νὰ θεωρεῖται, ὅτι ἐταντίζετο πρὸς τὰς θεωρίας περὶ ὑπερβατικῶν ὄντοτήτων, αἱ ὁποῖαι δὲν εὑρίσκοντο εἰς

καμμίαν αἰτιώδη σχέσιν πρὸς τὸ σύστημα τῆς φύσεως. Ἡ υἱοθέτησις ἀπὸ μέρους τῶν φιλοσόφων τῶν τρόπων ἐρεύνης τῆς ἐπιστήμης ἀπετέλει ἓνα μεγάλο βῆμα πρὸς τὰ ἔμπρός, διότι ἐσήμαινε τὴν παραδοχὴν τῆς ἀρχῆς, ὅτι τίποτε δὲν εἶνε παραδεκτόν, τὸ ὁποῖον νὰ καθιστᾷ τὸν κόσμον ἀκατανόητον μὲ τὸ νὰ διχάζῃ αὐτὸν εἰς δύο. Τὸ τοιοῦτον ὅμως ἀποτελεῖ ἀπάρνησιν καὶ ἀποσκοράκισιν τοῦ μυστηρίου καὶ τῶν προλήψεων, καὶ οὐχὶ τῆς μεταφυσικῆς. Ἀποκλεισμὸς τῆς μεταφυσικῆς ὑφίσταται μόνον ὅταν μία ἢ δύο μερικαὶ κατηγορίαι, παράγοντες ἢ σχέσεις, οἷον ἡ τελεολογικὴ αἰτιότης ἢ ἡ αἰτιότης τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν, προβάλλονται μὲ τὴν ἀπαίτησιν ὅτι μόνη αὕτη ἢ μόναι αὗται ὑπάρχουν εἰς τὸν κόσμον. Ὁ πραγματισμὸς δὲν ἰσχυρίζεται, ὅτι μόνη καὶ ἀποκλειστικὴ πραγματικότης εἶνε ἡ αἰτιότης τῆς φυσικῆς, καθόσον ὑποστηρίζει ὅτι οἱ σκοποὶ τῆς ἐνεργείας εἶνε πραγματικοὶ παράγοντες εἰς τὴν διαδικασίαν τῆς ἐνεργείας, ἐνῶ ἡ φυσικὴ ἀγνοεῖ ἀπολύτως τοὺς τοιούτους σκοπούς· οὔτε καὶ περιορίζεται εἰς τὸ νὰ ὑποστηρίξῃ οἵασιδήποτε ἄλλας μερικωτέρας κατηγορίας. Κατὰ συνέπειαν δὲν εἶνε οὐσιαστικῶς ἀντι-μεταφυσικός. Δὲν ἐπεδίωξεν ὅμως νὰ συμπληρώσῃ τὴν ἀνάλυσιν τῆς ἐνεργείας, διότι ἐφοβεῖτο μήπως εἰς τὸ τέλος ἀποκαλυφθῆ, ὅτι αὕτη δὲν θὰ κατέληγε παρὰ εἰς τὸ νὰ εἰσαγάγῃ ἐκ νέου τὰς κεκρυμμένους ἢ ὑπερβατικὰς δυνάμεις ὑπὸ νέαν μορφήν. Κατὰ συνέπειαν τόσον ἡ διαδικασία ὅσον καὶ ἡ ἐνέργεια ἔγκειται διὰ τὸν πραγματισμὸν ἀπλῶς εἰς «τοῦτο καὶ τοῦτο καὶ τοῦτο». Ἡ φιλοσοφία εἶνε ἱστορία, ἢ δὲ ἱστορία εἶνε καθαρὰ ἀφήγησις. Δυνατὸν τὸ τοιοῦτον νὰ ἀποτελῆ ἢ καὶ νὰ μὴ ἀποτελῆ καλὴν ἱστορίαν, πάντως ὅμως δὲν ἀποτελεῖ καλὴν μεταφυσικὴν.

Ἔργον καὶ λειτουργία τῆς μεταφυσικῆς εἶνε νὰ ἀνακαλύψῃ τὰς κατηγορίας ἐκεῖνας, αἱ ὁποῖαι περιέχονται εἰς τὴν διαδικασίαν τῆς φύσεως καὶ τῆς πείρας, καὶ νὰ δείξῃ ὅποια εἶνε ἡ ἀποτελεσματικότης των, κεχωρισμένως, καὶ ὕλων ὁμοῦ. Αἱ κατηγορίαι αὗται καταλαμβάνουν εἰς τὴν φύσιν ὅχι μίαν λογικὴν ἢ αἰτιώδη προτεραιότητα, ἀλλὰ μίαν μεταφυσικὴν τοιαύτην· ἀποτελοῦν τὰ γενικὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ὑπάρξεως χωρὶς τὰ ὁποῖα δὲν θὰ ὑφίστατο αὕτη. Ἡ ἀποτελεσματικότης των εἶνε ἀποτελεσματικότης παραγόντων ποὺ ἐνυπάρχουν εἰς τὴν διαδικασίαν. Ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον ὁ πραγματισμὸς δὲν κατώρθωσε νὰ

ἔρμηνεύση τοὺς παράγοντας τούτους, εἶνε διότι εἶχεν ἐσφαλμένην ἀντίληψιν περὶ τοῦ τι εἶνε ἡ μεταφυσική. Ἀπέκρουσε μὲν μίαν θεολογίαν γεμάτην ἀπὸ προλήψεως, ἔφθασεν ὅμως εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον καὶ ἠσπάσθη μίαν θετικιστικὴν ἐπιστημονικὴν μεθοδολογίαν. Αὐτὸς εἶνε καὶ ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον ὁ Dewey, ἐνῶ διαρκῶς ὁμιλεῖ περὶ διαδικασιῶν καὶ συμβεβηκότων, ποτὲ δὲν μᾶς λέγει τι ἐννοεῖ μὲ τὰς ἐκφράσεις αὐτάς. Ἐὰν τὸ ἔπραττε θὰ ἐσήμαινε τοῦτο ὅτι θεωρεῖ τὴν πείραν ὄχι ὡς μέθοδον ἀλλ' ὡς ἐνέργειαν.

Τὴν ἐξήγησιν, διατὶ οἱ νεώτεροι φιλόσοφοι δὲν κατέστησαν τὴν ἐνέργειαν ἀντικείμενον τῶν μελετῶν αὐτῶν, μᾶς τὴν δίδουν αἱ προϋποθέσεις αὐτῶν. Οἱ κλασικοὶ φιλόσοφοι δὲν εἶχον εὖρει τὴν ἐννοίαν αὐτήν, διότι ἡ ἐνέργεια ἀφορᾷ ὁλόκληρον τὸ ἄτομον, μὲ τὸ ὁποῖον σπανίως ἠσχολοῦντο. Ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι παρεδέχοντο τὴν ὀξεῖαν ἀντίθεσιν μεταξὺ νοήσεως καὶ ἐκτάσεως (χώρου), δὲν κατώρθωναν νὰ ἐξηγήσουν, πῶς ἡ διανόησις ἦτο δυνατόν νὰ μετατραπῇ εἰς κίνησιν· καὶ ὅμως κανὲν γεγονός τῆς πείρας δὲν εἶνε τόσο ὀφθαλμοφανὲς ὅσον ἡ μετατροπὴ τῆς διανοήσεως εἰς ἐνέργειαν. Ὅσοι ἠκολούθουν τὴν ὁδὸν τῶν φυσικῶν, ἐδέχοντο τὸν τύπον ὅτι ἐνέργεια καὶ ἀντίδρασις εἶνε πάντοτε ἴσαι· δι' αὐτοὺς ἡ ἐνέργεια δὲν ἦτο παρὰ μία ἀντίδρασις. Ἡ φιλοσοφία τῶν συνειρημικῶν ἦτο μία προσπάθεια νὰ προσαρμόσουν τὸν τύπον αὐτὸν εἰς τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν· διότι δι' αὐτοῦ διευτυποῦτο, καίτοι κάπως ἀορίστως, μία μηχανικὴ θεωρία τῶν πνευματικῶν λειτουργιῶν. Οἱ ὑπερβατικοὶ ἰδεοκράται ἐλάμβανον ὡς βάσιν τὴν ἀρχήν, ὅτι ἡ ἐνέργεια εἶνε αὐτόματος γενεσιουργὸς αἰτία, καὶ δι' αὐτοὺς ἡ ἐνέργεια ἦτο δημιουργία. Καθοριστικισμός, τύχη καὶ δημιουργία ὑπῆρξαν τὰ θεμέλια τῶν πλείστων θεωριῶν περὶ μεταβολῆς καὶ ἀλλοιώσεως εἰς τὸν νεώτερον κόσμον· ὅλαι αὐταὶ προϋποθέτουν, ὅτι ἡ ἀλλοίωσις ἢ εἶνε ἀπλῆ ἀντίδρασις, ἢ δημιουργία ἐκ τοῦ μηδενὸς—εἴτε ἡ δημιουργία αὕτη εἶνε καθαρὰ, τυφλὴ τύχη, ἐνέργεια ἐνὸς ἐγώ, ἢ ἐνέργεια ἐνὸς ἀγαθοῦ δημιουργοῦ. Ἡ ἐνέργεια ὅμως δὲν εἶνε οὔτε ἀντίδρασις οὔτε δημιουργία. Δὲν προέρχεται οὔτε ἀπὸ ἓνα νοῦν οὔτε ἀπὸ ἓνα σῶμα, ἀλλ' ἀπὸ ὁλόκληρον τὸ ἄτομον, τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται ἐντὸς ἐνὸς περιβάλλοντος τοῦ περιλαμβάνει διαφόρους δυνατότητας καὶ δυναμικότητας. Ἀποτελεῖ τὴν κατευθυνομένην ἔντασιν τῆς ἐνεργείας ἀπὸ μέρους τοῦ ἀτόμου ἀν-

τιμετωπίζοντος μίαν ἄλυτον, προβληματικὴν κατάστασιν. Προϋποθέτει διανόησιν, ἀλλ' εἶνε κἄτι περισσότερον ἀπὸ τὴν διανόησιν. Ἡ μονὰς τῆς ἀλλοιώσεως εἶνε μία ἐνέργεια, ἡ ὁποία προέρχεται ἀπὸ μίαν ἀνάγκην πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἱκανοποιήσεως αὐτῆς, ἢ ἀπὸ ἓνα πρόβλημα πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς λύσεως αὐτοῦ. Εἶνε μία διαδικασία μετατροπῆς καὶ συσχετίσεως, διότι εἰς τὸ τέλος τὸ ἄτομον θὰ ἔχει κατὰ τι μεταβάλλει τὸ περιβάλλον του καὶ θὰ ἔχει καὶ αὐτὸ τοῦτο ὑποστῆ κἄποιαν ἀλλοίωσιν ἐν ἀναφορᾷ τὸσον πρὸς τὴν γνῶσιν ὅσον καὶ πρὸς τὸν τρόπον τῆς ζωῆς. Τὸ ἄτομον καὶ τὸ περιβάλλον του εὐρίσκονται τώρα εἰς στενωτέραν σχέσιν παρ' ὅ,τι εὐρίσκοντο προηγουμένως, καὶ ὅμως εἶνε πληρέστερον ἑαυτῆ, ἀφοῦ κἀνε ἓνα ἀπὸ αὐτὰ ἀπέκτησεν ἓνα ἰδιάζον εἰς αὐτὸ χαρακτηριστικόν, τὸ ὁποῖον μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης δὲν ὑπῆρχε παρὰ μόνον ὡς δυνατὸν ἢ δυνάμει.

Ποτὲ ἕως τὴν σήμερον δὲν ἀνεπτύχθη εἰς τὴν φιλοσοφίαν μία θεωρία τῆς πείρας ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς ἐνεργείας, καθόσον ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἐμελέτησαν τὴν προᾶξιν, ἦσαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἠθικολόγοι, ἐνδιαφερόμενοι περισσότερον δι' ἐκεῖνο πού ἠδύνατο ἢ ὥφειλε νὰ εἶνε παρὰ δι' ἐκεῖνο πού ἦτο· ἐνῶ ἀφ' ἑτέρου ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἐστράφησαν πρὸς τὴν πείραν, διὰ νὰ τούς δώσῃ τὴν ἐξήγησιν τῆς ὑπάρξεως, ἠκολούθησαν ἄλλους δρόμους ἢ τὴν ἐνέργειαν—οἶον αἰσθήσεις, ἐννοίας, αἰσθητά καὶ συναισθητά. Ἡ ἐνότης ὅμως τῆς πείρας δὲν εἶνε ἡ ἐνότης ἀντιλήψεως τῶν δεδομένων ὑπὸ τῶν αἰσθημάτων ἐξηπλωμένων ἐν εἴδει ἐπιφανειακοῦ σχεδίου· πᾶν ὅ,τι εἶνε δεδομένον, ἔχει δουῆ διὰ τὴν ἐνέργειαν, καὶ δὲν ἀποτελεῖ ἓνα σύνολον δεδομένων ὑπὸ τῶν αἰσθημάτων χάριν ἀπλῆς θεωρίας. Ὁ σκοπὸς συσχετίζει τὰ δεδομένα εἰς ἓνα σχέδιον καὶ μίαν τάξιν κατὰ σειρὰν σπουδαιότητος, ὅπως διακρίνονται ταῦτα ἐντὸς τοῦ συνόλου τῆς καταστάσεως. Οὔτε ἡ ἐνότης τῆς πείρας εἶνε ἡ ἐνότης τῆς κρίσεως, ὁ συνδυασμὸς δηλαδή· ἢ ἡ ἀνάλυσις ἐννοιῶν. Οὔτε ἀποτελεῖ αὕτη ἐνότης καλαισθητικῆς συγκινήσεως, πού νὰ ὀλοκληρώσῃ ἓνα σύνολον δεδομένων, τὰ ὁποῖα τελικῶς τὰ αἰσθανόμεθα εἰς ἓνα σχέδιον. Ὅλα αὐτὰ εἶνε συστατικὰ μέρη μέσα εἰς ἓνὸς εἶδους ἐνότητα, ἡ ὁποία εἶνε περισσότερον περιεκτικὴ ἀπὸ οἵονδήποτε ἐξ αὐτῶν. Ἡ ἐνότης αὕτη εἶνε ἡ ἐνότης τῆς ἐνεργείας, εἰς

τὴν ὁποίαν κυριαρχεῖ ἡ ἴδια αὐτῆς ἐσωτερικὴ σύστασις καὶ ὁ σκοπὸς πρὸς τὸν ὁποῖον ἀποβλέπει ἡ ἐνέργεια.

Διὰ τῶν ἀνωτέρω θέλομεν νὰ ὑποστηρίξωμεν ὅτι μία τοιαύτη μελέτη, εἰς ἀρχὴν εἰς πέρας, θὰ μᾶς δώσει κατηγορίας ποὺ θὰ ἔχουν γενικὴν σπουδαιότητα καὶ ὄχι μόνον διὰ τοὺς ἀνθρώπους. Θὰ μᾶς δώσει ὄχι πείραν καὶ φύσιν, ἀλλὰ πείραν ὡς φύσιν· ὅταν θὰ κατανοοῦμεν τὴν πείραν θὰ κατανοοῦμεν ἐπίσης καὶ τὴν φύσιν, εἰς πρᾶγματι ἡ πείρα εἶνε φυσικὸν γεγονός. Τὸ ἀξίωμα ἐπὶ τοῦ ὁποῖου στηρίζεται ἡ ἀποψὶς μᾶς εἶνε, ὅτι ὅλαι αἱ βασικαὶ κατηγορίαι τῆς ὑπάρξεως ἀντιπροσωπεύονται εἰς τὴν ἀνθρωπίνην πείραν. Ἡ ἀρχὴ τὴν ὁποίαν πρέπει πάντοτε νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν μας, ὅταν ἀναζητοῦμεν τὰς κατηγορίας αὐτάς, εἶνε νὰ διακρίνωμεν ἐπιμελῶς μεταξὺ μίας κατηγορίας κατὰ τὴν γενικότητά της καὶ τῆς εἰδικῆς μορφῆς, τὴν ὁποίαν προσλαμβάνει αὕτη εἰς τὴν ἀνθρωπίνην πείραν. Μία τοιαύτη ἀνάλυσις θὰ ἀποτελέσει τὴν διατύπωσιν μιᾶς φυσιοκρατικῆς μεταφυσικῆς. Δὲν θὰ περιλαμβάνει βεβαίως τὰς λεπτομερείας τῆς ἐπιστημονικῆς γνώσεως καὶ θεωρίας ποὺ συναντῶμεν πολὺ συχνὰ εἰς τὰς φιλοσοφικὰς συζητήσεις περὶ ἐπιστήμης καὶ φύσεως, ἀλλῶς τε καὶ δὲν εἶνε τῆς δικαιοδοσίας τῆς φιλοσοφίας νὰ περιλαμβάνῃ τοιαύτας λεπτομερείας. Οἱ φιλόσοφοι θὰ πρέπει νὰ θεωροῦν τὸν ἑαυτὸν τοὺς εὐτυχῆ εἰς κατορθώσασιν νὰ διατυπώσασιν ὀλίγας πολὺ γενικὰς κατηγορίας. Μόνον ὁ δυαδιστὴς πιστεύει ὅτι αὐτὸς ὁ τρόπος θὰ ἀνθρωπομορφήσῃ τὴν φύσιν. Ἐὰν ἡ φύσις καὶ αἱ διαδικασίαι της εἶνε ἓν καὶ τὸ αὐτὸ, διατὶ νὰ μὴ ἀρχίσωμεν ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς φύσεως, τὸ ὁποῖον ἀποτελοῦμεν ἡμεῖς αὐτοί; Ὁ λόγος διὰ νὰ ἀρχίσωμεν ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν μας δὲν εἶνε ὅτι εἴμεθα ἠναγκασμένοι νὰ τὸ πράξωμεν· δὲν εἶνε τοῦτο ἀληθές. Ἡ αἰτία εἶνε μᾶλλον, ὅτι ὁλόκληρος ἡ φιλοσοφία εἶνε κατὰ τελευταῖον λόγον ἠθικὴ καὶ, κατὰ συνέπειαν, θὰ πρέπει νὰ κἀμῃ ἀρχὴν μᾶλλον ἀπὸ τὸ κέντρον παρὰ ἀπὸ τὴν περιφέρειαν. Ἐἴτε ὅμως ἀρχίσωμεν μὲ μίαν ἠθικὴν μέθοδον χάριν τῆς σταθεροποιήσεως καὶ ἐπιδιόρθωσιν τῶν ἀξιῶν, εἴτε μὲ μίαν ἐπιστημονικὴν μέθοδον ἡ ὁποία θὰ χρησιμεύει εἰς ὁργάνωσιν τῆς πρώτης πρὸς τὸν σκοπὸν ἐξερευνήσεως τῆς φύσεως, ἡ μέθοδος μόνη δὲν εἶνε ἀρκετή· ἡ ἠθικὴ κατ' ἑαυτὴν ἀποτελεῖ μόνον τὸ ἥμισυ τῆς φιλοσοφίας, καὶ ἔχει ἀνάγκην μίας μεταφυσικῆς πρὸς

συμπλήρωσιν αὐτῆς. Καὶ εἰς τὴν σημερινὴν ἐποχὴν, ὅπου ἡ μεθοδολογία καταλαμβάνει τὴν πρώτην θέσιν, εἶνε ἀνάγκη νὰ κατανοηθῇ σαφῶς ὅτι ὁ δρόμος πρὸς τὴν μεταφυσικὴν διέρχεται διὰ τῆς πράξεως. Διὰ τῆς ἀναλύσεως τῆς ἐνεργείας, θὰ φθάσομεν εἰς μίαν μεταφυσικὴν, ἡ ὁποία ἔχει κάποιαν σπουδαιότητα διὰ τὴν ἠθικὴν, ἀφοῦ θὰ ἔχει προέλθει ἀπὸ τὸ βασικὸν ἠθικὸν γεγονὸς.

Παρ' ὅλον τοῦτο, ὁ κίνδυνος τοῦ ν' ἀνθρωπομορφηθῇ ὁ κόσμος εἶνε πραγματικὸς, καὶ μόνη ἐγγύησις ἐναντίον τοῦ κινδύνου τούτου εἶνε νὰ γίνῃ ἡ ἀνάλυσις μὲ πολλὴν προσοχὴν. Πῶς νὰ εὔρωμεν τὴν σχέσιν μεταξὺ ἀνθρώπου καὶ φύσεως χωρὶς νὰ ἀναγάγωμεν τὸ ἓνα εἰς τὸ ἄλλον; Δύο εἶνε γενικῶς οἱ τρόποι διὰ τῶν ὁποίων εἶνε δυνατὸν νὰ ἐπιτύχωμεν τὴν συσχέτισιν αὐτὴν. Ἰμποροῦμεν νὰ θεωρήσωμεν, ὅτι τὸ ἓν εἶνε ἡ πραγματοποίησις μερικῶν ἰδιοτήτων, αἱ ὁποῖαι εὑρίσκοντο δυνάμει μόνον ἐντὸς τοῦ ἄλλου. Αὕτῃ εἶνε ἡ ὁδὸς ποὺ ἠκολούθησαν ὁ Ἄριστοτέλης καὶ ὁ Ἐγγελοσ, διὰ τοὺς ὁποίους ἡ ὑπαρξις, ὑπὸ τὴν εὐρυτάτην ἔννοιαν, εἶνε μία διαδικασία διὰ τὴν βαθμιαίαν πραγματοποίησιν τῶν δυναμιότητων. Ἢ ἠμποροῦμεν νὰ θεωρήσωμεν οἷονδήποτε καθ' ἕκαστον συμβεβηκὸς ὡς κάτι σύνθετον ἀπὸ διαφόρους συστατικούς παράγοντας, καὶ νὰ ἐξηγήσωμεν τὰς διαφορὰς μεταξὺ τῶν γεγονότων λέγοντες, ὅτι ὀφείλονται εἰς τοὺς διαφόρους τρόπους κατὰ τοὺς ὁποίους οἱ διάφοροι παράγοντες, παρόντες εἰς ὅλα τὰ γεγονότα, σχετίζονται πρὸς ἀλλήλους εἰς τὰς διαφόρους περιπτώσεις, καθὼς καὶ εἰς τὴν ἐπικράτησιν μερικῶν ἐκ τῶν παραγόντων ἐπὶ τῶν λοιπῶν. Αὕτῃ εἶνε ἡ μέθοδος τοῦ Πλάτωνος. Ἢ πρώτη μέθοδος ἔχει τὴν τάσιν νὰ εἶνε γενετικὴ καὶ ἱστορικὴ, ἡ δευτέρα εἶνε πρωτίστως ἀναλυτικὴ. Ἢ πρώτη, διὰ νὰ ἔχη νόημα, προαπαιτεῖ μίαν θεωρίαν περὶ δυνάμει καὶ κατ' ἐντελέχειαν ὑπάρξεως καὶ μίαν γενικὴν τάσιν πρὸς πραγματοποίησιν τῆς δυναμικότητος, τὸ δὲ ἀσθενὲς σημεῖον τῶν νεωτάτων φιλοσοφιῶν τῆς ἐξελίξεως εἶνε ἀκριβῶς ὅτι στεροῦνται μίας τοιαύτης θεωρίας. Ἢ δευτέρα δὲν ἀνυζητεῖ καμμίαν κοσμικὴν τάσιν πρὸς πραγματοποίησιν τῆς δυναμικότητος, ἀλλὰ ζητεῖ παράγοντας μέσα εἰς τὸ καθ' ἕκαστον συμβεβηκὸς ἢ γεγονὸς, οἱ ὁποῖοι νὰ δίδουν τὴν ἐξήγησιν διὰ τὸν διακριτικὸν αὐτοῦ χαρακτήρα καὶ διὰ τὴν αἰφνιδίαν ἐμφάνισιν νέων χαρακτηριστικῶν εἰς τὴν εἰδικὴν περίπτωσιν. Καὶ

αὐτὴ ἐπίσης προϋποθέτει μίαν θεωρίαν περὶ δυναμικότητος, ἀλλὰ διαφοροῦ εἴδους. Ἡ πρώτη μέθοδος τείνει εἰς τὸ νὰ ἀπορροφηθῇ τὸ καθ' ἕκαστον μέσα εἰς τὴν γενικότητα τῆς παγκοσμίου διαδικασίας· ἡ δευτέρα, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, εὐρίσκει τὸ γενικὸν μέσα εἰς τὸ καθ' ἕκαστον. Ἡ πρώτη σκέπτεται μὲ τὴν προοπτικὴν τοῦ παρελθόντος καὶ τοῦ μέλλοντος· ἡ δευτέρα μὲ τὴν προοπτικὴν τοῦ παρόντος.

Ἡ φιλοσοφία τοῦ Dewey εἶνε γενετικὴ καὶ ἐξελικτικὴ· ὅπως δὲ καὶ ἡ ἐξελικτικὴ κίνησις, ἡ ὁποία ἤρχισε κατὰ τὸν τελευταῖον αἰῶνα καὶ τὴν ἐνέπνευσεν, ἀποτελεῖ παράδειγμα μίας υγιεοῦς ἀντιδράσεως κατὰ τῶν ἀφηρημένων θεωριῶν, αἱ ὁποῖαι εἶνε ὀρθολογιστικαὶ ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ὅτι ἀγνοοῦν τὴν ἱστορίαν. Ἡ γενετικὴ μέθοδος εἶνε πολύτιμος, ἡ δὲ φιλοσοφία δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἀγνοῇ τὴν ἱστορίαν, ὅπως δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἀγνοῇ καὶ τὴν ἀναλυτικὴν φυσικὴν. Περὶ ὅλον τοῦτο, τὸ τελικὸν ἀποτέλεσμα εἶνε, ὅτι τὸ παρὸν πρέπει νὰ μᾶς δώσῃ τὴν ἐξήγησιν τοῦ παρελθόντος καὶ τοῦ μέλλοντος καὶ ὄχι ἀντιστρόφως· αὐτὸ εἶνε τὸ μειονέκτημα τῶν γενετικῶν ἐξηγήσεων. Ὁ Dewey ἔχει τὴν τάσιν νὰ στηρίζεται ἐπὶ τοῦ παρελθόντος διὰ νὰ ἐξηγήσῃ ἐκεῖνο ποῦ εἶνε, καὶ ἐπὶ τοῦ μέλλοντος διὰ νὰ ἐξηγήσῃ ἐκεῖνο ποῦ θὰ ἔπρεπε νὰ εἶνε. Ὁ κόσμος μέσα εἰς τὸν ὁποῖον ζῶμεν, ὑφίσταται κυρίως ἐν συναρτήσει πρὸς συνηθείας ποῦ προέρχονται ἀπὸ τὸ παρελθόν· ἐὰν ἐξαιρέσωμεν τὴν προβληματικὴν κατῆστασιν, ἡ ὁποία εὐρίσκεται εἰς τὴν ἐστίαν τῆς προσοχῆς μας, ὁ κόσμος ποῦ γνωρίζομεν καλῶς εἶνε ὁ κόσμος τοῦ παρελθόντος. Τὰ γενικὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ὑπάρξεως εἶνε δυνατὸν νὰ τὰ ἀνακαλύψωμεν παρατηροῦντες τὰ διάφορα ἐπίπεδα τῆς φύσεως, τὰ ὁποῖα καθίστανται ὑψηλότερα ἔφ' ὅσον προχωροῦμεν πρὸς τὸν ἄνθρωπον· ἡ δὲ κλεῖς πρὸς τὴν ἀνθρώπινην φύσιν εὐρίσκεται εἰς τὰς πληροφροίας περὶ τοῦ ἀνθρώπου, ποῦ μῖς παρέχουν ἡ ἀνθρωπολογία καὶ ἡ κοινωνιολογία ὅταν μᾶς περιγράψουν τοὺς πρωτογόνους λαούς. Ἡ ἀξία, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, εἶνε δυνατὸν νὰ ἀνακαλυφθῇ πειραματικῶς, διὰ τῆς προορρήσεως ἐπὶ τῇ βίᾳ μίας ὑποθέσεως καὶ τῆς μελλούσης ἐπαληθεύσεως· τὸ ἀγαθὸν δὲν εἶνε τόσον ἐκεῖνο ποῦ ὁ ἄνθρωπος ὑπῆρξε ποτὲ ἢ εἶνε τώρα, ὅσον ἐκεῖνο ποῦ εἶνε δυνατὸν νὰ γίνῃ μίαν ἡμέραν, ὅταν θὰ ἐφαρμόσει τὸ λογικόν του ἐπὶ τῆς ἰδίας ἑαυτοῦ συμπεριφορᾶς.

Αἱ παρατηρήσεις αὐταὶ ἐμφανίζουν τὴν μίαν μόνον πλευρὰν τῆς εἰκόνας, καὶ ὡς τοιαῦται ἀποτελοῦν ὑπερβολήν, καθόσον καμμία φιλοσοφία δὲν ἀγνοεῖ τελείως τὸ παρὸν καὶ τὸν χαρακτῆρα του. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ὑπαρξιν, αἱ ἀπλούστεραι μορφαὶ τῆς φύσεως, ὅπως καὶ οἱ πλέον πρωτόγονοι τρόποι τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, εὗρισκονται τόσον ἐντὸς τοῦ παρόντος ὅσον καὶ ἐντὸς τοῦ παρελθόντος, καὶ ὁ Dewey βεβαίως γνωρίζει τοῦτο καλῶς. Παρὰ ταῦτα ἡ «ἀναδύουσα ἐξέλιξις» ἔχει τὴν τάσιν νὰ θεωρῇ ἀκρίτως, ὅτι τὸ σύνθετον προέρχεται ἀπὸ τὸ ἀπλοῦν καὶ νὰ θεωρῇ τὴν ἱστορικὴν ἀλληλουχίαν ὡς τὴν ἀληθῆ ἐξήγησιν τῆς φύσεως τῶν πραγμάτων, καὶ τοῦ πῶς συνέβη νὰ εἶνε ταῦτα ὅποια εἶνε. Τὸ παρὸν πρέπει νὰ κατανοηθῇ διὰ τοῦ παρελθόντος μᾶλλον παρὰ διὰ τοῦ ἑαυτοῦ του. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀξίαν, ἡ ὑπερβολὴ παραπλανᾷ ἀκόμη περισσότερο, καθ' ὅσον ὁ Dewey κατανοεῖ τὴν σπουδαιότητα τοῦ παρόντος εἰς τὸ ὅποιον τὰ μέσα καὶ οἱ σκοποὶ δὲν διακρίνονται ὡς παρὸν καὶ ὡς μέλλον, ἀλλὰ τείνουν πρὸς μίαν μόνην καὶ παροῦσαν ὁλότητα. Ἐδῶ ἡ πρακτικὴ του εἶνε καλλιτέρα ἀπὸ τὴν θεωρίαν του, καθόσον ἡ θεωρία τῆς πειραματικῆς μεθόδου κατ' ἐπανάληψιν ἀρνεῖται νὰ θέσῃ τὴν ἔμφασιν ἐπάνω εἰς τὸ παρὸν. Εἰς τὴν ἠθικὴν, οἱ αἰδηροὶ ἀναφορὰ εἰς τὸ μέλλον εἶνε ζωτικὴ, καθόσον τὸ μέλλον εἶνε τὸ τέλος τῆς σκοπίμου ἐνεργείας. Τὸ κριτήριον ὅμως πρέπει νὰ εἶνε κριτήριον τῆς παρούσης ἐνεργείας, καὶ ὄχι νὰ εἶνε πρόρρησις· τὸ μέλλον δὲν ἔχει πρωταρχικὴν σπουδαιότητα ὡς τόπος διὰ τὴν ἐπαλήθευσιν μίας ὑποθέσεως. Ὁ μέγας ἠθικολόγος διδάσκει μίαν νέαν ἀντίληψιν περὶ τοῦ πῶς πρέπει νὰ ζῶμεν τώρα καὶ ὄχι κανὲν πενταετὲς ἢ πεντακοσιοετὲς σχέδιον διὰ τὴν κοινωνικὴν βελτίωσιν. Τόσον τὰ μέσα ὅσον καὶ οἱ σκοποὶ κατευθύνονται πρὸς τὸ μέλλον, ἀλλὰ τὸ πρωταρχικόν μας ἐνδιαφέρον κατὰ τὴν παροῦσαν στιγμὴν ἀφορᾷ τὴν χρησιμοποίησιν τῶν μὲν καὶ τὴν ἐκλογὴν τῶν δέ. Τὴν ἀκαταλληλότητα ἐνὸς μέλλοντος ἐνδεχομένου γεγονότος ὡς κριτηρίου τῆς ἀξίας, τὴν δεικνύει καταφανέστατα μία παλαιὰ φιλονεικία· ἐνῶ ὁ φιλελεύθερος, διὰ νὰ εὔρη τὴν σοφίαν, στρέφεται πρὸς τὰ διδάγματα τῆς μελλούσης πείρας, ὁ συντηρητικὸς ἀνταπαντᾷ πάντοτε μὲ δύναμιν ἐπικαλούμενος τὸ παρελθόν. Ἐπὶ πλέον ὑπάρχει καὶ ἡ ἀνυπέβλητος πρακτικὴ δυσκολία, τὴν ὁποίαν τόσον συχνὰ τὴν ἔχουν πα-

ρατηρήσει και πού ἔχει γενικῶς γίνει δεκτὴ, τοῦ νὰ γίνῃ ἐξακριβωσις ὅταν πρόκειται μία πολύπλοκος ἀνθρωπίνη κατάστασις. Ἡ παροῦσα ἐνέργεια ἀποτελεῖ αἰτίαν, αἱ μέλλουσαι συνέπειαι τῆς εἶνε ἀποτελέσματα, και θὰ ἐξουσιάζομεν, ὅσον μᾶς εἶνε δυνατόν, τὰ ἀποτελέσματα ὅταν θὰ ἔχομεν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μας τὰ αἷτια.

Ἡ ἐνέργεια ἔχει ρυθμιστικὴν ὅσον και περιγραφικὴν σημασίαν. Ἡ ἀνάλυσις αὐτῆς θὰ μᾶς δώσει ὄχι μόνον μεταφυσικὸς κατηγορίας, αἱ ὅποῖαι νὰ περιγράφουν τὸν ἀνθρώπον και τὴν λοιπὴν φύσιν ἀλλὰ και κριτήριον τῆς ἀξίας. Κάθε μία ἐνέργεια ἐμφανίζει και τὰ δύο: πρόθεσιν και ἱκανοποίησιν, ἀλλ' εἰς βαιθμοὺς ποὺ ποικίλλουν· ἀποτελεῖ ἄφ' ἑνὸς μὲν μέσον διὰ τὴν πραγματοποίησιν τῆς προθέσεως εἰς τὸ μέλλον, και ἄφ' ἑτέρου παρόντα σκοπὸν και ἑαυτόν. Ὅταν μία οἰαδήποτε ἐκ τῶν φάσεων τούτων εἶνε ἀσθενής, ἡ πείρα χάνει τὴν ἀξίαν τῆς. Ἐὰν εἶνε κυρίως και πρὸ παντὸς μέσον, ἡ ἐνέργεια γίνεται ἀγαρεία, και τότε ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἐπιτύχωμεν τοῦ σκοποῦ μας χωρὶς τόσον ἀνόητον κατανάλωσιν χρόνου και κόπου. Ἐὰν πάλιν ἀποτελῇ ἀπλῶς σκοπὸν, ἔρχεται εἰς σύγκρουσιν πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν ἡ ὅποια εἶνε προσπίαθαι: παύει νὰ ἔχει ἐνδιαφέρον, εἶνε ἀσκοπος, γίνεται κᾶτι ἀπὸ τὸ ὅποῖον θέλομεν νὰ ἐκφύγωμεν. Ἀγωνιζόμεθα διὰ νὰ τὰ ἐνώσωμεν μαζί τὰ δύο, καθ' ὅσον μέσον εἶνε ἐκεῖνο ποὺ ὀδηγεῖ πρὸς τὸν σκοπὸν του, και σκοπὸς εἶνε ἐκεῖνο ποὺ ἐπικαλουθεῖ εἰς τὴν χρησιμοποίησιν τῶν μέσων. Μία προῖξις ἡ ὅποια περιλαμβάνει μέσα τῆς και τὰ δύο κατὰ τὴν μεγίστην δυνατὴν ἔντασιν, εἶνε μία ἐνέργεια ποὺ ἀποτελεῖ και ἑαυτὴν ἕνα σκοπὸν, ἀκριβῶς ἐπειδὴ εἶνε ἡ ἀναζήτησις μίας ἄλλης ἀξίας ποὺ δὲν ἔχει ἀκόμη πραγματοποιηθῆ. Ἐμποροῦμεν νὰ διακρίνωμεν μεταξὺ μίας προῖξεως και τῆς ἐνεργείας και νὰ εἴπωμεν ὅτι μία προῖξις ἔχει ἀξίαν ἄφ' ὅσον ἀποτελεῖ ἐνέργειαν. Εἰς τὴν συνένωσιν ταύτην τῆς προθέσεως και τῆς ἱκανοποιήσεως ἡ λειτουργία φθάνει εἰς τὸ κορύφωμά της. Τὸ νὰ ἀποκαλέσωμεν ὅμως αὐτὴν ἀπλῶς πλήρη και τελείαν ἔνωσιν μέσων και σκοπῶν εἶνε παραπλανητικόν, διότι ἡ ἔκφρασις αὐτὴ ὑπονοεῖ ἕνα πλήρες, αὐταρκες ὅλον, ἕνα σχέδιον ποὺ εἶνε τελείως ὀργανωμένον. Τὸ τοιοῦτον θέτει τὴν ἔμφασιν ἐπὶ μίας καλαισθητικῆς θεωρήσεως ἀντὶ νὰ τὴν θέσῃ ἐπὶ τῆς ἐνεργείας. Ἐκεῖνο ποὺ χαρακτηρίζεται

τὴν ἐνέργειαν εἶνε ἢ εὐχαρίστησις ποὺ μᾶς δίδει ἢ διαδικασία μᾶλλον παρὰ ἢ χαρὰ ποὺ προκαλεῖται ἀπὸ ἓνα τελειωμένον σχέδιον. Βλέπομεν λοιπὸν ὅτι ἡ ἔννοια τῆς ἐνεργείας παρέχει τὴν βάσιν διὰ τὴν ἠθικὴν ὅσον καὶ διὰ τὴν μεταφυσικὴν.

Τὸ ἀσθενὲς σημεῖον τῆς μεθοδολογίας, ὅταν τὴν θεωροῦμεν ὡς κλεῖδα πρὸς τὴν φιλοσοφίαν, εἶνε ὅτι θέτει τὴν βαρύτητα εἰς τὸ πείραμα καὶ εἰς τὴν ἐρευναν, χωρὶς νὰ μᾶς λέγῃ τί ζητοῦμεν. Εἰς τὰς ἐπιστήμας μία μέθοδος ἀφορᾷ ἓνα καθωρισμένον καὶ περιορισμένον ἀντικείμενον ἐρεύνης, καὶ ἓνα ὠρισμένον σύνολον γεγονότων καὶ θεωριῶν. Καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ ὀρθόν. Βεβαίως ὑπὸ μίαν ὠρισμένην ἔννοιαν εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἡ ἐπιστημονικὴ μέθοδος εἶνε ἡ μόνη μέθοδος, ἡ ἔννοια ὅμως αὕτη εἶνε τόσον γενικὴ ὥστε νὰ καταντᾷ νὰ μὴ εἶνε ἄλλο τι παρὰ ἓνα δεύτερον ὄνομα δι' αὐτὸ τὸ διανοεῖσθαι. Ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὴν τὴν γενικωτάτην ἀποψιν οἱ διάφοροι κλάδοι ἐρεύνης ἢ πνευματικῆς λειτουργίας ἔχουν κάθε ἓνας τὰς ἰδίας αὐτῶν μεθόδους· παρουσιάζουν δὲ καὶ τὸ ἰδιάζον καὶ μοναδικὸν καὶ αἱ μέθοδοι ἑνὸς ἑκάστου ἐκ τῶν ἐρευνητῶν. Τὸ αὐτὸ ἀκριβῶς συμβαίνει καὶ εἰς τὴν φιλοσοφίαν: κάθε φιλοσοφία ἔχει καὶ τὴν ἰδιάζουσαν εἰς αὐτὴν μέθοδον, ἢ μᾶλλον ἀποτελεῖ ἓνα διακεκριμένον τρόπον τοῦ διανοεῖσθαι ἐπὶ τῶν φιλοσοφικῶν προβλημάτων. Μία μεμονωμένη μεθοδολογία δὲν εἶνε οὔτε φιλοσοφία οὔτε ἐπιστήμη. Ἡ γνώμη ὅτι εἰς τὴν φιλοσοφίαν ἡ μεθοδολογία πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ εἶνε τελείως ἀνεξάρτητος ὀφείλεται εἰς τὴν λανθασμένην ἀποψιν ὅτι, ἐὰν προχωρήσωμεν πέραν τῆς μεθόδου, θὰ πέσομεν εἰς τὸν δογματισμὸν καὶ θὰ δεχθῶμεν αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ ζητούμενον, τὸ ὅποῖον ἡ μέθοδος ἐπρόκειτο νὰ ἐρευνήσῃ. Ἡ γνώμη αὕτη ὀφείλεται εἰς παραξήγησιν ὅσον ἀφορᾷ τὸ κύριον ζήτημα τῆς σήμερον, τὸ ὅποῖον ἦτο ὄχι ἐὰν πρέπει νὰ ὀρμηθῶμεν ἀπὸ τὸν νοῦν ἢ ἀπὸ τὴν φύσιν, ἢ ποῖον ἐκ τῶν δύο εἶνε σπουδαιότερον τὸ ὑποκείμενον ἢ τὸ ἀντικείμενον· αἱ συζητήσεις καὶ φιλονεικίαι τῶν τελευταίων ἑκατὸν ἔτων ἀπέδειξαν, ὅτι οἱ τρόποι οὗτοι τῆς διατυπώσεως τῶν προβλημάτων μᾶς ὀδηγοῦν εἰς ἀνυπερβλήτους δυσκολίας, καὶ μᾶς ἀπομακρύνουν ἀπὸ οἵανδήποτε καρποφόρον ἐρευναν. Τὸ ζήτημα τὴν σήμερον εἶνε, ποῖον ἐκ τῶν δύο θὰ θεωρήσωμεν ὡς πρωταρχικόν: τὴν διαδικασίαν τοῦ νὰ λαμβάνωμεν πείραν, ἢ ὁποῖα περιλαμβάνει ἕξ ἴσου νοῦν καὶ φύσιν, ἢ τὰ ἀποτελέ-

σματά της. Ἐὰν ὅμως θεωρήσωμεν, μαζί μὲ τὸν πραγματισμόν, ὅτι ἡ διαδικασία εἶνε σπουδαιότερα ἀπὸ τὰ ἀποτελέσματα, δὲν ἔπεται ἐκ τούτου ὅτι ἡ διαδικασία πρέπει ἀναγκαστικῶς νὰ ταυτίζεται πρὸς μίαν μέθοδον. Θὰ εἶνε μᾶλλον ἀνάγκη νὰ ἀναζητήσωμεν τὸ ἀποτέλεσμα, τὴν δημιουργικὴν θεωρίαν, ἐκτὸς αὐτῆς ταύτης τῆς διαδικασίας.

Ἄρα ὁ πραγματισμὸς κατέδειξε σαφῶς τὸν πειραματικὸν καὶ δοκιμαστικὸν χαρακτήρα τῆς ἀνθρωπίνης διανοήσεως, καὶ ταυτοχρόνως ἔδωκεν ὀριστικὴν ἐκφρασιν εἰς ἓνα τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι, ὃ ὁποῖος διαρκῶς ἐξηπλοῦτο κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους. Κατηννόησεν ἐπίσης ὅτι ὁ νοῦς δὲν ἐνεργεῖ ἐπὶ τῆς φύσεως ἔξωθεν, καὶ ὅτι ἡ πειραματικὴ φύσις τῆς διανοήσεως ἐξυπακούει μᾶλλον μίαν ἀτομικὴν ἐνέργειαν ἐντὸς μιᾶς περιβαλλούσης καταστάσεως. Ἡ ἀνάλυσις ὅμως τῆς ἐνεργείας τὴν ὁποίαν ἔδωκε, περιορίσθη εἰς τὸ νὰ διαχωρίσῃ τὰ διάφορα στάδια τοῦ περιλαμβάνει ἡ πειραματικὴ μέθοδος· δὲν μᾶς ἐξήγησε τί εἶνε ἡ ἐνέργεια, ἀλλὰ μᾶς εἶπε μόνον τί πράττει αὕτη ἀπὸ ἀπόψεως ἐπιστημονικῶν προβλέψεων. Ὁ λόγος τούτου εἶνε ἡ παρὰ πολὺ μεγάλη ἐπίδρασις τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν. Καθόσον, ἀκριβῶς ὅπως ἡ ἐπιστήμη προὔποθέτει ὀρισμένας εἰκόνας, καὶ κατόπιν τούτου μελετᾷ τὸ πῶς ἐμφανίζονται αὗται καὶ τί συνεπείας ἔχουν εἰς τὴν φύσιν κατὰ διαφόρους λεπτομερειακοὺς τρόπους, οὕτω καὶ ὁ πραγματισμὸς, καὶ ἰδιαιτέρως ὁ πραγματισμὸς τοῦ Dewey, προὔπεθεσε τὴν ἔννοιαν τῆς ἐνεργείας καὶ τοῦ πειράματος, καὶ, προχωρῶν, ἤρχισε κατόπιν νὰ περιγράψῃ τὰς διαφόρους ἐφαρμογὰς τοῦ πειραματισμοῦ, καὶ νὰ προφητεύῃ τὰ ἀποτελέσματα, τὰ ὁποῖα θὰ προήρχοντο ἀπὸ μίαν ἀκόμη εὐρύτεραν ἐφαρμογὴν. Ὑπολείπεται, συνεπῶς, νὰ ἐρωτήσωμεν τί εἶνε ἡ ἐνέργεια καθ' ἑαυτήν· τὸ ἐρώτημα αὐτὸ τὸ ἀπαιτεῖ τὸ σημεῖον εἰς τὸ ὁποῖον ἔχει φθάσει τὴν σήμερον ὁ πραγματισμὸς. Μέσα εἰς τὴν ἀπείτησιν αὐτὴν θὰ εὐρεθῇ μία μεταφυσικὴ, ἡ ὁποία θὰ ἀπεικονίζῃ, καλλίτερον παρ' ὅ,τι τὸ ἔπραξαν αἱ προηγηθεῖσαι μεταφυσικαί, τὴν κίνησιν εἰς τὴν φύσιν τῶν πραγμάτων καθὼς ἐπίσης καὶ μίαν ἠθικὴν, ἡ ὁποία θὰ δεικνύει τὸν πραγματικὸν χαρακτήρα τῆς ἀνθρωπίνης συμπεριφορῆς καὶ προσπαθείας.